

Dentzel G. Jones

- Al Capone #1 – Nașul
- Al Capone #2 – Trădarea
- Al Capone #3 – Răzbunarea
- Al Capone #4 – Gangsterii
- Al Capone #5 – Inamicul
- Al Capone #6 – Centrala
- Al Capone #7 – Regele
- Al Capone #8 – Smintitul
- Al Capone #9 – Labirintul
- Al Capone # 10 – Nevinovat

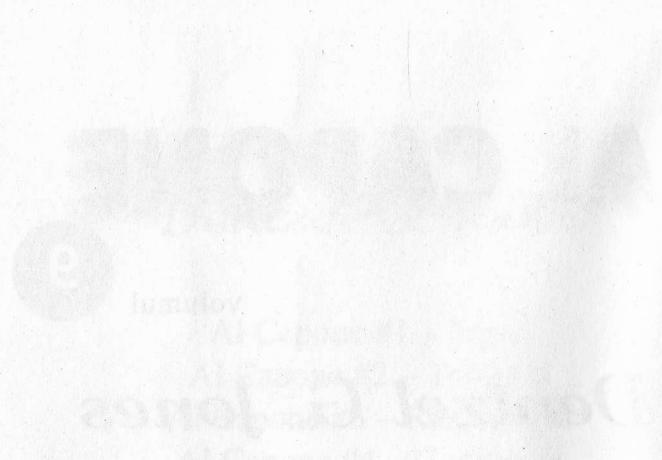
AL CAPONE

9

volumul

Dentzel G. Jones

LABIRINTUL

AUTOR: Dentzel G. Jones,

Titlu original: Al Capone 9

Titlu: Al Capone # 9 - Labirintul

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2019

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JONES, DENTZEL G.

Labirintul / Dentzel G. Jones. - București : Dexon, 2019

ISBN 978-973-701-966-0

821.111

CAPITOLUL 281

Demascat

Până seara, la șase fără cinci minute, nu se mai petrecu nimic.

La ora aceea, Griggs auzi pe corridor zgomotul unor pași apăsați, pe care începuse deja să-i recunoască. Si nu se înșela.

Ușa se deschise fără ca cineva să fi bătut în ea și, o clipă mai târziu, căpitanul Dane se ivi în prag.

— Vino după mine! — mormăi marinarul.

— Vino după mine? — repetă Griggs, uitându-se amenințător la căpitan. Dar de când se vorbește pe tonul acesta cu oaspeții? Si cine îmi poruncește mie ce să fac? Dacă ai primit însărcinarea să mă conduci undeva, binevoiește să mă poftești să te urmez, iar nu să-mi poruncești, de parcă aș fi servitorul dumitale. Ai înțeles?

Dar Dane nici nu se sinchisi de spusele americanului și nici de revolverul acestuia.

— Vino după mine, și încă îndată! — zise el și, fără a mai aștepta să vadă dacă Griggs îl urma, o porni înainte.

Griggs, care din firea sa era destul de iute la mânie, își încleștează pumnii și se repezi după căpitan, cu hotărârea fermă de a-i da acestuia o lecție, ca să stie altă dată cum să vorbească cu oamenii.

În clipa următoare însă, își aminti că hotărâse să fugă în noaptea aceea și gândul acesta îl făcu să-și stăpânească furia.

Dacă într-adevăr Castagni bănuise ceva și el, Griggs, se certă cu Dane, aceasta putea să-i devină fatal americanului, deoarece ar putea fi pus în lanțuri și atunci orice posibilitate de scăpare dispărăea.

Își mușcă, deci, buzele, dar nu zise nimic, ci merse liniștit după marină, căruia îi făgădui în gând o lecție pentru mai târziu, când se va înapoia pe insulă cu un detașament de polițiști care să dărâme cuibul „Centralei“.

Dane îl conduse pe american până la capătul estic al clădirii, unde deschise o ușă și-l lăsă să treacă înainte.

Griggs se văzu într-o sală mare, în care mai erau adunați în clipa aceea încă vreo douăzeci de bărbați și... o femeie: Babu Nanda.

6 Dentzel G. Jones

În fundul acestei săli era un fel de amvon, spre care duceau mai multe trepte. În acest amvon era așezată o masă lunguiată, acoperită cu un covor negru, cu margini din fir de aur. În spatele mesei se afla un fel de tron vechi parcă luat de pe vreun cap încoronat din Evul Mediu.

Pe tron sedea... Giuseppe Castagni.

Când îl zări pe acesta, Griggs încremenii. Peste noapte, părul italianului se schimbase și, din negru închis, se făcuse blond-roșcat, iar fruntea lui, nu prea înaltă cu o zi mai înainte, era acum mare, o adeverătă frunte de savant.

O șuviță de păr pe această frunte și ai fi jurat că te găsești în fața întruchipării în roșu a lui Napoleon.

„Hilary Malton... Centrala!“ – trecu ca un fulger prin mintea detectivului.

Da, Giuseppe Castagni era Centrala, era Hilary Mallton, era conductorul de zece ori blestemat al Zonelor, era Regele David!

Câteva trepte mai jos, pe o altă platformă, se găsea o masă mai mică, la care erau așezăți doi bărbați, cufundați în citirea unui teanc de hârtii.

Lângă masa aceasta, pe un scaun scund, sedea Babu Nanda, cu coatele sprijinite pe genunchi și fața sprijinită în palme.

Cei douăzeci de bărbați care se aflau în sală sădeau pe scaune, rânduți parțial după rolul pe care fiecare îl juca în organizația aceea misterioasă.

Erau printre ei albi în cea mai mare parte, câțiva malaiezi și doi chinezii. Toți erau îmbrăcați însă după moda europeană și cu multă îngrijire.

O liniște de mormânt domnea în sală, o liniște apăsătoare, care nu prevăzdea nimic bun.

— Poftește mai aproape, Mister Griggs! – auzi detectivul deodată și nu-și dădea seama dacă aceste cuvinte fuseseră rostite de Castagni-Mallton sau dacă ieșiseră din gura altcuiva.

Oricum, privirile ciudate, pline de văpăi, ale lui Mallton se ațințiră asupra detectivului cu o putere atât de fascinantă, încât acesta se supuse ca un copil, ca o păpușă care nu era în stare să se împotrivească.

Dane porni mai departe și Griggs îl urmări până la ultima treaptă a amvonului, unde se găsea un scaun singuratic, pe care marinoul îi făcu semn să se așeze.

Detectivul se supuse fără să spună o vorbă, fără să întrebe pentru ce era așezat astfel încât toți cei din sală ar fi trebuit să-l vadă ca pe o curiositate, ca pe ceva rar.

Al Capone - Labirintul 7

Firește că lucrul acesta nu putea să fie pe placul bietului detectiv. Mai ales că acum, după ce se așezase pe scaun, toți cei prezenți își îndreptă privirile spre dânsul și se uită la el atât de ciudat, atât de disprețitor parțial, încât chiar și Griggs, care nu era un fricos, simți un fior de gheăță străbătându-i trupul.

— Totul gata? – întrebă Castagni-Mallton și, la auzul acestui glas, în mintea lui Griggs se împrăștie chiar și cea mai mică urmă de îndoială.

Glasul falsului italian era bland, melodios ca un cântec, era asemenea unui glas, pe care detectivul îl auzise în încăperea cu bolta de sidef, după moartea principesei de Malta, când „Centrala“ îl amenințase pe Al Capone dintr-un colț nevăzut.

— Yes, Sir! – răspunse Dane, care stătea ca un sclav, înaintea amvonului, aşteptând poruncile stăpânului său.

— Atunci ia loc și tu, Dane! – îi spuse „Centrala“.

Căpitanul se înclină până la pământ și așeză pe un scaun liber din rândul întâi.

Privirile lui Castagni, acele priviri în care se aprinsese parcă deodată văpaia iadului, întocmai cum spusese biata Henriette Debrien, trecură, pe rând, peste fețele tuturor celor din sală. Numai la Griggs nu se uită așești ochi supranaturali.

Hilary Mallton ridică mâna dreaptă și zise, pe același ton sinistru de melodios:

— Deschid ședința de judecată a Zonelor!

După aceea închise ochii pentru câteva secunde, ca și cum ar fi căutat să-și scundă o durere cumplită ce-i măcină trupul; apoi ridică din nou capul și zise:

— Prieteni, voi știți ce înseamnă că Zonele țin o ședință de judecată. Pe vremuri, când centrul nostru lucra la New-York, asemenea ședințe nu se țineau decât pentru judecarea înalților ofițeri ai organizației. De la prăbușirea Zonelor din New-York, aceasta este cea dintâi ședință de judecată pe care am socotit necesar să o ținem... Chestiunile mai mici se aranjează printr-un simplu ordin, a cărui executare este dată unuia sau mai multora dintre oameni noștri. Consiliul de Judecată al Zonelor nu se întrunește decât în cazuri cu totul deosebite, când condamnarea la moarte ce urmează a fi pronunțată privește pe o persoană vrednică de a i se da o atenție mai deosebită. Acesta este cazul de astăzi. Cu toate măsurile de prevedere pe care le-am luat după prăbușirea Zonelor din New-York, cu

toată reorganizarea asociației noastre pe baze noi și necunoscute dușmanilor noștri, Zonele au fost trădate și primejdia ce ne pândește este atât de mare, încât conducătorii rămași în America au socotit necesar să mă înștiințeze că peste șapte minute soarele va fi în cruce. Adică, după cum știi cu toții, dușmanul a pătruns până în al șaptelea grup de zone sau că-i sunt cunoscute tainele noastre până la gradul al șaptelea... Eu, prieteni, vă pot spune că astăzi vrăjmașul a pătruns până în cercul cel dintâi. Știm însă despre această pătrundere a lui până în inima organizației noastre și ne-am adunat aici spre a-i zădărniți această încercare, înainte ca soarele să ajungă în cruce, mai înainte ca ceasurile douăsprezece să sună... Prietenul nostru Ludovico Bamborini, întors de zece zile de la New-York, vă va arăta cum s-a produs trădarea și cine este dușmanul care a pătruns până la noi.

Unul din cei trei bărbați care ședeau la masa de lângă tronul lui Mallton, înaltul și uscățivul Ludovico Bamborini, se ridică și zise:

— Prieten! Cunoașteți ținta noastră, aş că nu trebuie să v-o mai arăt și eu. Când ați fost primiți în sănul organizației, de-a dreptul ca ofițeri de grad înalt, sau când ați fost înaintați în grade înalte, ați aflat că scopul urmărit de Zone este de a stăpâni Lumea. Pentru atingerea acestui scop, mintea înțeleaptă a prea iubitului nostru Rege David de astăzi ne-a făcut să înțelegem că niciodată un om nu a rostit un mai mare devăr, ca Napoleon, când a spus că, pentru stăpânirea Lumii, are nevoie de trei aliați: bani, bani și iar bani! Am pornit deci să ne cucerim acești trei aliați și activitatea Zonelor în America a izbutit să adune o sumă cu ajutorul căreia am fi putut să punem mâna pe conducerea Statelor Unite... Aceasta trebuia să fie începutul. Un gangster, plăcăsit de monotonia lupotelor pe care le avea de dat cu contrabandășii din Chicago, ne-a zădărnicit planul. Al Capone a nimicit marea Centrală din New-York, cei mai mulți dintre înalții noștri ofițeri au pierit și, pentru câțiva timp, a trebuit să încetăm cu adunarea aliaților – cu strângerea banilor adică – în cuprinsul celei mai bogate părți ale lumii, în America.... Dar mintea luminată a Centralei nu se putea pleca în fața unei înfrângeri. Conducătorul Zonelor din New-York și-a adunat noi colaboratori, el însuși și-a luat numele de Regele David, pentru a însela cercetările dușmanilor și aici, în insula aceasta, care constituie cea mai de neînvins ascunzătoare a Zonelor, a lucrat din nou, în mare secret, la atingerea scopului cel mare.

Banii au început iarăși să curgă în tezaurul nostru și putem spune că

nu ne mai desparte mult de ziua în care vom putea păși la îndeplinirea părții finle a planului nostru... Nici un mijloc care poate aduce bani nu a rămas neîncercat. Hymie Weiss lucrează astăzi pentru noi, Ku-Klux-Klan ne plătește jumătate din sumele pe care le încasează, cele mai multe spelunci de opium din toată America sunt le noastre, o bună parte din pirații chinezi ne varsă, lunar, un bir care se ridică la aproape zece milioane de dolari anual, vapoarele noastre alimentează pe toți negustorii de carne vie de peste ocean. Pe lângă acestea, sunt în pregătire și alte mijloace de a stoarce bani care, odată puse în aplicare, putem spera că în decurs de un an ne vor îngădui să cucerim America, declanșând acolo o grevă generală, iar peste trei ani de astăzi înainte, putem spera că prea iubitul nostru Rege David se va încorona ca „Împăratul Lumii“... Oamenii noștri lucrează acum ca să mai pună mâna și pe Sindicatul lui Capone, care el singur ne poate duce peste zece milioane de dolari pe an. Dacă Scarface nu se va pleca, va pieri și Sindicatul lui tot al nostru va fi... Ei bine, prieteni, toată această organizație minunată, toată această mașinărie uriașă, de a face bani, care a fost pusă în mișcare de creierul neîntrecut în deșteptăciune al conducătorului nostru, este amenințată să se prăbușească, în ziua în care vrăjmașul ne va cunoaște tainele, în ziua în care va ști unde este inima noastră, unde se ascunde mintea genială, fără de care această măreață înjghebare nu ar fi fost posibilă. Și, prieteni, ziua aceasta a norocirii noastre, ziua prăbușirii Zonelor, era să fie mai apropiată decât și-ar fi putut închipui vreunul din noi... ne paște un blesrem, prieten! Se pare că toți cei care ajung în fruntea diviziei B sunt meniși să fie trădători. Comandantul de divizie B, numit cu puțin înainte de prăbușirea Zonelor din New-York, ne-a trădat. Pentru o făgăduială ispititoare, nici măcar pentru bani, fiindcă n-a apucat să încaseze nimic din prețul trădării sale, comandantul diviziei B a trădat cuiva unde a fost dus copilul președintelui Howard și a dezvăluit că Regele David se găsește undeva pe insula Java. Numai norocului nostru, sau mai bine spus numai spiritului de prevedere al Regelui David îi datorăm faptul că trădătorul nu a știut lămurit unde este ascunzătoarea noastră, căci altfel, acum de mult fiecare din noi ar fi zăcut la trei metri sub pământ... Comandantul diviziei B și-a primit pedeapsa chiar de la mine. El zace pe fundul mării, cu inima străpunsă de pumnalul meu. Dar acela căruia trădătorul i-a indicat locul unde este ascuns Ben Howard a pornit spre Java, să găsească copilul și pe Regele David. Și întâmplarea, poate mai mult

Decât iscusință lui, l-a ajutat să găsească copilul, l-a ajutat și să ajungă până la treptele Regelui David... Îndrăzneala lui de a se strecu singur până aici, însă, i-a fost fatală. Dacă se mulțumea numai să ni-i smulgă din mâini pe cei doi prizonieri, izbânda ar fi fost de partea lui. Dar el a vrut să descopere și ascunzătoarea Regelui David, a vrut să nimicească întreaga organizație a Zonelor, și această lăcomie îl va costa capul, iar capul îi va cădea mai înainte de a apuca să dea lumii de veste unde este acum Regele David, mai înainte ca armata Statelor Unite și flota lor să știe încotro să pornească, pentru a distrugе uriașa noastră organizație... Trădătorul, pe care mânia noastră trebuie să-l lovească cu toată puterea, îndrăznețul care a cutezat să se avânte singur până la treptele tronului pe care șade omul cu mintea cea mai genială care a fost vreodată pe pământ, este detectivul american Mac-Geran, este falsul John Griggs! Iată-l!

O tăcere adâncă, ciudată, urmă acestei dezvăluiri. Nimeni nu sări de la locul său, nimeni nu scoase un strigăt, nimeni nu se revoltă. Numai ochii celor vreo douăzeci de căpetenii ale Zonelor se îndreptără spre Griggs-Geran. Și din nici unul din ochii aceștia nu fășnea ură sau mânie, ci o nejărmurită mulțumire, simțământul triumfului celui tare asupra celui slab.

Cât despre Griggs, marele detectiv avusese timp destul să se pregătească pentru acest sfârșit. Din clipa în care își dăduse seama că Giuseppe Castagni nu era altul decât Regele David, el știuse că era descoperoit.

Și acum stătea pe scaun, cu zâmbetul pe buze, răspunzând cu dispreț privirilor umilitoare pe care i le aruncau oamenii lui Hilary Mallton. Îi vedea pe fiecare cu mâna dreaptă în buzunar și își dădea seama că o singură mișcare din partea lui ar fi fost îndeajuns ca o ploaie de gloanțe să se reverse asupră-i.

— Ce ai de spus la toate acestea, Mister Griggs-Geran? — întrebă falsul Giuseppe Castagni, fără ca în glasul lui să se fi putut citi mânie.

— Am de zis — răspunse detectivul, fără ca zâmbetul să-i dispară de pe față — că, devreme ce știai cine sunt, nu mai era nevoie de toată această comedie. Fiindcă aş vrea să știu și eu, la ce v-a folosit?

— Ne-a folosit la aceea că ne-am putut desfăta la privirea trădătorului, a singurului trădător care a izbutit să pătrundă până în ascunzătoarea noastră! — răspunse Alexandre Hallamar, cu un zâmbet drăcesc.

— Nu vorbi prostii, omule! — îi strigă Griggs, disprețitor. Ce fel de trădare am săvârșit eu? Da, este adevărat că sunt un detectiv. Însă am făcut parte din asociația voastră criminală? V-am jurat eu vreodată credință? V-am fost eu dator cu ceva? Da, aş fi fost dator să vă duc pe toți pe scaunul electric, ceea ce aş fi făcut într-adevăr, dacă nu ați fi aflat la timp cine sunt. Dar, pentru faptul că nu am putut scăpa lumea de voi și mai ales de criminalul acela pe care l-ați împoziționat cu numele mareț de Regele David, nu cred că mă puteți considera trădătorul vostru! Îmi pare destul de rău că izbânda nu a fost de partea mea. Ar fi fost un succes grozav pentru mine ca, de unul singur, să vă dau în gât pe toți. Dar nu s-a putut și pace! Acum sunt în mâinile voastre și puteți face cu mine ce vreți. Vă sfătuiesc însă, să mă trimiteți pe lumea cealaltă cât mai repede, fiindcă acum, după ce vă cunosc aproape toate tainele, ar fi vai de voi dacă aş reuși să scap de aici.

— Mister Geran are dreptate! — rosti atunci Regele David. El nu a fost în tabăra noastră, nu ne-a jurat credință, aşa că nu ne-a trădat. Ne-a spionat! Asta este altceva! Fiecare țară își are spioni săi. Națiunea lor îi consideră eroi, dușmanul îi etichetează cu numele de nemernici. Noi nu-i socotim pe spioni ca fiind nemernici...

— Dar îi spânzurăm! — strigă Hallamar.

— Asta este altceva! — reluă falsul Castagni. Și, în această privință, cred că nici Mister Griggs-Geran nu-și face nădejdi deșarte. Fiindcă ar fi o prostie să-și închipue că-i vom comanda un vapor special, împodobit cu flori, și-l vom trimite așa înapoi, la New-York.

— Nu înțeleg de ce mai pierdeți atâtă vreme cu vorbărie zadarnică! — îl întrerupse Griggs. Scoateți-vă revolverele și trageți. Aici nu trebuie să vă fie teamă că veți fi auziți de poliție.

— În furcă cu el! — strigă mai mulți deodată. La spânzurătoare cu blestematu!

— Tăcere! — strigă Hilary Mallton și, într-o clipă, toți cei din sală se liniștiră, de parcă însuși Dumnezeu le-ar fi poruncit să tacă. Asupra soartei care-l așteaptă pe prizonier, voi hotărî eu!

Se întoarce spre Griggs și zise:

— Mister Griggs, îți voi face o propunere: răspunde-mi la câteva întrebări și-ți dau voie să-ți alegi singur felul morții.

— Felul morții mele nu mă interesează! — răspunse Griggs, semet. La întrebări nu voi răspunde, tocmai fiindcă nu vreau să devin trădător!

— Gândește-te mai bine înainte de a da un răspuns pripit! — zise fal-sul Castagni. Noi cunoaștem, aici, morți foarte puțin plăcute. Poți fi un om forte curajos și totuși să ai dorința să te desparți de lumea aceasta într-un mod cât mai puțin neplăcut. Așa, de pildă, îți putem oferi un vin minunat. Bei un pahar, bei două, bei trei și deodată cazi și mori, fără să simți cea mai mică durere, fără să-ți dai seama, măcar, că ai murit. Cred că aceasta ar fi o moarte mai vrednică de un om ca dumneata.

— Dar dacă, în loc să beau vinul pe care mi l-ați oferi, îl arunc și-mi bat joc de amenințările voastre de moarte, atunci ce se întâmplă? — întrebă detectivul, zâmbind ironic.

— Atunci... asta nu înseamnă cătușii de puțin că interesul nostru de a avea răspunsurile dorite s-a stins! — replică Mallton, cu vocea lui melodică. Atunci înseamnă că ne-am încorda puțin fantezia spre a găsi o moarte cât mai lentă și mai dureroasă, pentru a-ți schimba felul de a vedea lucrurile.

— Dacă aveți neapărat dorința de a mă chinui, adresăți-vă celor doi chinezi pe care-i văd în mijlocul vostru. Chinezii au născocit întotdeauna chinurile cele mai rafinate — răsunse Geran, cu același zâmbet băjocitor. De altfel, poate că acesta și este rostul lor aici!

Mallton închise ochii și din nou o durere cumplită părea că pusese stăpânire pe el. Dar el o învinse și de data aceasta și, peste câteva clipe, își îndreptă iarăși spre Griggs privirile lui ciudate, misterioase.

— Acum îmi vine în minte, însă, că aş putea să vă spun ceva de bunăvoie și fără să mă întrebați — zise Griggs deodată. Este adevărat că aveam de gând să-l smulg pe micul Ben Howard din ghearele voastre. Dar acest gând nu-l am numai eu. În vreme ce voi să spargeți capul aici ca să găsiți o moarte cât mai cumplită pentru mine, copilul poate că nici nu mai este la Kebon kembangan.

— Acestea sunt basme! — zise Castagni.

— Te înșeli! — răsunse Griggs, care voia să se răzbune pe Diana Lasky, pe care, după cum se știe, nu o putea suferi, deoarece și închipuia că și ea trebuie să fie o răufăcătoare. Persoana care avea acest gând se găsea odată cu noi la Kebon kembangan și nu aștepta decât momentul potrivit pentru a putea fugi cu copilul, ba poate și cu cealaltă prizonieră. Eu credeam că lucrează pentru Hymie Weiss. Dar, devreme ce am auzit aici că polonezul lucrează pentru Zone, atunci trebuie să fie o trimisă de-a lui Jack Diamond. Da, da, înțelepte Rege David! Începi să bănuiești

ceva, nu-i așa? Știi de cine vorbesc! Ei da, ea este, frumoasa, simpatica Miss din care voiai neapărat să faci soția dumitale, care însă a venit la Java având cu totul alte gânduri decât acelea de a se numi Diana Castagni.

— Minți! — strigă Hilary Mallton.

— Mint? — făcu Griggs, care se bucura grozav că putuse să-i dea această lovitură. Nu, vestite Rege David, dumneata știi foarte bine că eu nu mint! Trebuie să mor, așa ați hotărât. Și mărturisesc sincer că nici nu mă așteptam la altceva, pentru cazul când aș fi fost descoperit. Dar trebuie să știi și dumneata că, înainte de a muri, nici un om nu minte. La ce bun aș minți? Dar dacă vrei, îți voi da și amănunte. Întâmplarea a făcut ca, în ziua în care frumoasa Miss Diana a descoperit locul unde erau ascunși cei doi prizonieri, să fiu și eu prin apropiere. Firește că nu lipsea de acolo nici crediciosul ei servitor, Mandar.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre asta?

— Fiindcă eram încredințat că voi reuși să iau înaintea frumoasei gangsteri și fiindcă voiam să afli lămurit pentru cine lucrează.

— Hallamar! — zise atunci „Centrala“ și cel chemat alergă îndată până la tron, unde Regele David îi spuse ceva la ureche.

Hallamar dădu din cap, apoi părași sala.

— Dacă tot te mai îndoiescți de adevărul spuselor mele — zise Griggs — atunci întreb-o pe Babu Nanda. Ea știe că Miss Diana a fost la căsuță din fundul parcului, fiindcă a găsit-o acolo și a stat de vorbă cu ea.

— Nu mă mai îndoiesc — răsunse Mallton. În orice caz, lămurirea pe care mi-ai dat-o acum are pentru mine mai multă însemnatate decât răspunsul la întrebările pe care voiam să îți le pun. Pentru aceasta te voi răsplăti și-ți voi alege o moarte cât mai ușoară. Acum însă trebuie să luăm măsurile cuvenite, ca planurile noastre cu privire la fiul președintelui să nu fie zădănicite.

În clipa aceea Hallamar se întoarse și, alergând într-un suflet până la tron, îi șopti lui Castagni ceva, care-l bucură foarte tare. În schimb, Babu Nanda rămase cu gura căscată și numai peste câteva secunde fu în stare să-l întrebe pe Regele David:

— Tandak?... Am auzit bine?

— Da, Tandak! — răsunse Castagni. Ai auzit foarte bine.

Castagni se întoarse apoi spre adunare și vră să spună ceva, dar nu mai apucă: un horcăit ca de muribund îi ieși de pe buze, capul îi căzu

Reîntr-o parte și își pierdu cunoștința.

Bamborini de o parte, Babu Nanda de cealaltă, sărără amândoi spre a veni în ajutorul stăpânului lor.

Ceilalți din sală se repeziră și ei, îngroziți, în jurul tronului, fiecare din ei căutând să fie de folos, fiecare trudindu-se în felul lui să-l readucă la viață pe conducătorul Zonelor, la care toți se uitau ca la soarele lor.

Din pricina acestei învălmășeli, Babu Nanda izbuti cu mare greutate să ajungă până la tron.

În clipa în care i se făcuse rău lui Castagni, Nanda fusese încă sub impresia veștii pe care o auzise despre tatăl ei, Tandak, și de aceea nu-și dăduse seama îndată despre ce se întâmplase. Când văzu că lui Castagni îi e rău și că-și pierduse cunoștința, vru să se repeadă spre el, dar între timp, cei din sală îl și încunjuraseră. De aceea Nanda nu izbuti să ajungă la stăpânul ei decât după câteva minute.

Ea scoase din sân, cu mâini tremurânde, o sticluță atât de mică, încât de-abia o puteai vedea printre degetele sale, și stropi fața lui Castagni cu lichidul dinăuntru.

Un miroș tare, de flori, se răspândi prin încăpere. Îndată după aceea, Castagni își deschise ochii. Se uită mirat în jurul său și trebui să treacă alte câteva minute până când să-și dea seama despre cele întâmplate cu el și până să-și amintească cele petrecute.

— A trecut! — zise el apoi, cu voce slabă. Ridic ședința... Aveți grijă de Griggs!

Era ciudat că, în clipele acelea de înfrigurare, tocmai el, cel bolnav, cel cu un picior în groapă, se gândeau primul la Griggs.

Și atunci toți cei de față se întoarseră spre scaunul pe care șezuse Griggs. Scaunul era încă acolo... dar Griggs nu mai era!

— După el! — porunci Regele David. Aprindeți fâcliile și cercetați toată insula. Nu poate să ne scape. Întăriți paza la bărcile cu motor. Băgați de seamă să nu vă duceți prea aproape de țărm cu fâcliile aprinse. Gata!

„Gata!“ Da, aşa își dădea poruncile „Centrala“ și la New-York, înainte de prăbușirea pricinuită de Capone.

Toți cei de față ieșiră în goană din sala de ședințe, mai puțin Babu Nanda și Bamborini.

— Griggs nu trebuie să ne scape! — zise „Centrala“. Dacă s-ar întâmpla să fugă, atunci s-a zis și cu ascunzătoarea noastră de aici! Du-te,

Bamborini și tu și vezi să punei mâna pe el. După aceea, dați-i vinul de care vorbeam. Nu trebuie să știe că, odată cu vinul, își bea și moartea! După aceea vino până la mine, fiindcă mai am ceva să-ți spun.

Bamborini se înclină, într-adevăr ca înaintea unui cap încoronat, și ieși și el din sală.

Babu Nanda îl ajută pe Regele David să părăsească încăperea și să se ducă în odaia lui de culcare.

CAPITOLUL 282

Când are omul noroc

Am arătat că, de îndată ce și-a dat seama că Giuseppe Castagni și Regele David sunt una și aceeași persoană, Griggs știa că este pierdut. Nici măcar nu se mai gândeau că ar putea scăpa.

N-ar fi fost oare și o nebunie să se gândească la scăpare acolo, în insula aceea retrasă, unde nu putea face un pas fără controlul oamenilor Zonelor, unde douăzeci de revolvere stăteau gata să-și azvârle gloanțele ucigașoare asupra lui, la cea dintâi încercare de fugă, la cea dintâi mișcare care ar fi dat de bănuț?

Situația lui era atât de desperată, încât renunțase chiar să-și vândă viața cât mai scump, deoarece, mai înainte de a apuca să-și scoată revolverul din buzunar, cei douăzeci de membri ai Zonelor l-ar fi culcat la pământ.

Dar, când i se făcu rău lui Castagni și toți oamenii săi se repeziră spre amvonul pe care ședea ticălosul lor conducător, în mintea detectivului apără ca un fulger gândul că, poate, totuși, Dumnezeu nu-și întorsese cu totul fața de la el.

De aceea, imediat ce văzu că zoniștii se repetă îngroziți spre conducătorul lor, detectivul nu mai zăbovi nici o clipă, ci se ridică de pe scaun și din câteva salturi ajunge la ușă.

Aici se mai întoarsee o dată, văzu că toată lumea căuta să se îngheșe căt mai aproape de Hilary Mallton și nădejdea încolțită pe neașteptate începu să i se întărească și mai mult în suflet.

Se repezi ca o volbură spre ușa ce dădea în curte, o deschise, ieși și o închise în urma sa. O secundă, ori poate numai a zecea parte dintr-o